

Petri György

LASSAN

Lassan, anyám, mindegy lesz nekem,
 hogy mit beszélnek rólunk a „házban”,
 hogy kivel élek én, ki él velem.

Bárha befognák – ha szabad így kifejeznem magam –
 a... lepcsés pofájukat; kussoltassék.
 Éppenséggel mesélhetnék én is róluk.
 És ha nem teszem,
 ez csak azért van, mert most
 (mint máskor se)
 nem lüktet az epikai vénám. Pedig!
 Ha én egyszer kinyitnám a számat.
 De nem nyitom ki. Beérem
 a kinyithatás elő-kéjével.

Meg különben is: javarészt
 nincsenek már az élők sorában,
 vagy ha vannak is: csaknem
 elhalálozófélben.

Ami pedig a „házat”
 illeti – az se lesz soká:
 a kigyóbőrből kihál a kigyó,
 s beléköltöznek szélhordalékok:
 homokszemek, szúnyogszárnyak,
 korhadékok, menyasszonyi csokor-
 maradványok, papírszalvéta fosz
 lányra száradt marhapörköltlelékek.

De mint kezdtem: lassan
 szétrohad ama ház,
 ahol egyesek még beszélnek rólunk.
 Bauxitbetonból épült,
 rossz az alapozása,
 épületgépészetileg pedig...
 ne is beszéljünk róla.
 Csak védj eszedbe, hogy mindaz,
 ami a fentiekből
 következik, csak *lassan* következik be.
 Nem lavina, sem nem tájfun.
 Nem akkumulálódik, nem is támad hirtelen.
 Csak (szivedre ne vedd!):
 VAN.